

Giới thiệu Yêu Anh Thêm Lần Nữa

Số Chap: 10 (Đã full)

Nam chính: Phó Phàm Duy

Nữ chính: Hứa Tĩnh Khanh

Thể loại: Ngọt, ngược, hiện đại, SE!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Cô - Hứa Tĩnh Khanh, là thư kí của Phó Tổng của Phó Thị - Phó Phàm Duy.

Cô thích anh, nhưng trớ trêu thay anh lại thích em gái cùng cha khác mẹ của cô - Hứa Mỹ Tiên

Chỉ cần nghe tên thì cũng biết được là cô "Em gái" này được ba mẹ cưng chiều như thế nào rồi. Đối với ba cô sinh ra Hứa Tĩnh Khanh cô là một sai lầm lớn của ông

Còn người mẹ kế của cô - Lục Lộ Lộ, bề ngoài luôn vui vui vẻ vẻ xưng hô thân mật. Nhưng sâu thẳm bên trong lòng bà ta là cả một âm mưu to lớn đang dần dần chiếm đoạt công ti của Hứa Thị của ba cô

PHÓ THỊ

Như mọi khi, Hứa Tĩnh Khanh đi làm rất đúng giờ, cô luôn luôn biết giữ chừng mực với bản thân, chưa bao giờ cô đi quá giới hạn của bản thân mình. Cô không bộc lộ ra ngoài, đơn giản là cô không muốn đứa "em gái" của mình phải buồn.

- Thư kí Hứa. Tối nay chuẩn bị cho Tiểu Tiên cùng tôi dự tiệc _ Phó Phàm Duy lạnh nhạt nói

- Dạ! _ Cô cười vạy thôi. Nhưng bên trong cô đau.....đau lắm

Phó Phàm Duy cũng chẳng quan tâm đến thái độ của cô thế nào, anh chỉ quan tâm đến người anh yêu đó là Hứa Mỹ Tiên

- Duy! _ Hứa Mỹ Tiên bước vào mỉm cười dịu dàng nhìn anh

- Tiểu Tiên, sao em lại ở đây? _ Giọng nói ôn nhu, ánh mắt dịu dàng này chưa bao giờ giành cho cô

Hứa Tĩnh Khanh tự cười chế giễu bản thân

- Chị hai, em chào chị _ Hứa Mỹ Tiên cười hiền lành

- Ủ. Chào em _ Hứa Tĩnh Khanh cũng cười nhẹ

- Duy! Em nhớ anh _ Hứa Mỹ Tiên nũng nịu nhìn anh

- Tiểu Tiên, sức khỏe em không tốt. Đừng đi lung tung, rõ chưa? _ Phó Phàm Duy véo mũi cô nàng

- Dạ! _ Hứa Mỹ Tiên cười ngây thơ

Nụ cười vui vui vẻ vẻ của hai người mà lòng của Hứa Tĩnh Khanh cô đau như cắt. Có lẽ cô nên tập từ bỏ Phó Phàm Duy, có lẽ cô nên nhanh chóng tiếp nhận được là anh ấy sắp trở thành "Em rể" của cô rồi. Cô nhanh chóng lấy sắp tài liệu ấy rồi bước nhanh ra khỏi phòng

- Hứa Tĩnh Khanh, mày không xứng đâu. Đừng ảo tưởng nữa, anh ấy đã bao giờ yêu mày đâu! Đồ ngốc! _ Hứa Tĩnh Khanh ngồi co rúc ở trong một góc của toilet nữ mà khóc nức lên

Còn Phó Phàm Duy cũng không quan tâm đến cảm nhận của cô thế nào. Bây giờ với anh, chỉ có Hứa Mỹ Tiên mới là quan trọng còn lại tất cả chẳng có gì là quan trọng với anh

Anh cùng Hứa Mỹ Tiên cùng nhau bước ra từ thang máy đại sảnh của Phó Thị. Đột nhiên Hứa Mỹ Tiên bắt đầu khó thở, hoa mắt chóng mặt rồi ngã lịm

đi

- Tiểu Tiên, em sao vậy? Tiểu Tiên đừng làm anh sợ. Tiểu Tiên! _ Phó Phàm Duy hoảng hốt bế thốc Hứa Mỹ Tiên rồi phóng xe đến bệnh viện

Từ đầu chỉ cuối tất cả hình ảnh đó đều được Hứa Tịnh Khanh thu hết vào mắt, lại một lần nữa cô đau...

Giọt nước mắt nóng hổi chảy dài trên khuôn mặt diêm lệ của cô. Cô khóc cho người cô yêu, cô khóc cho sự ngu muội của mình, cô khóc cho bao năm qua cô vẫn phải chịu đựng. Như vậy là quá đủ.... Là quá đủ với một cô gái 20 tuổi, tất cả đã vượt qua giới hạn của bản thân cô rồi. Cô mệt rồi

BỆNH VIỆN

Phó Phàm Duy đưa Hứa Mỹ Tiên vào bệnh viện để cấp cứu. Anh đứng ngồi không yên bên ngoài phòng cấp cứu, cứ đi đi lại lại, khuôn mặt ướt đẫm cả mồ hôi, nếu nhìn kĩ có thể thấy được hốc mắt của anh cũng đang đỏ lên

Hứa Tịnh Khanh đứng một bên nhìn thấy rất rõ. Anh lo cho Hứa Mỹ Tiên nhiều đến vậy sao? Cô lại một lần nữa cười buồn cho mình

Cô đi đến gặp vị bác sĩ đang cấp cứu cho Hứa Mỹ Tiên

- Bác sĩ. Bệnh nhân Hứa Mỹ Tiên bệnh tim bẩm sinh, tôi chấp nhận hiến tim cho cô ấy! _ Hứa Tịnh Khanh nghẹn lại

- Như vậy cô có thể chết _ Vị bác sĩ đó nhú mày nhìn cô

- Cuộc đời tôi đã chết lâu rồi. Chỉ là hiến tim thôi mà, không sao đâu! _ Hứa Tịnh Khanh cười nhạt

- Cô gái, cô yêu chàng trai bên ngoài kia đúng không? _ Vị bác sĩ đó vỗ vai cô

- Ha! Ngay cả ông cũng nhận ra. Nhưng đáng tiếc, anh ấy không nhận ra _ Hứa Tịnh Khanh cười

- Tại sao cô không để cô Hứa Mỹ Tiên chết, thì cô sẽ được ở bên anh ta? _ Vị bác sĩ nửa đùa nửa thật nhìn cô

- Bác sĩ à. Tôi yêu anh ấy, tôi muốn anh ấy hạnh phúc chứ không phải đau khổ. Một mình tôi khổ là được rồi. Bác sĩ, nhanh lên! _ Hứa Tịnh Khanh hối thúc

- Cô không hối hận? _ Vị bác sĩ đó gắng hỏi một lần nữa

- Không hối hận _ Hứa Tịnh Khanh cười nhẹ

Vị bác sĩ đó lắc đầu đau lòng thay cho cô, rồi đẩy cô vào phòng phẫu thuật

" Phó Phàm Duy, đời này em không thể yêu anh. Xin hãy để trái tim này của em... Yêu anh thay em! "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Vì một số bạn muốn tiếp câu truyện của Hứa Tịnh Khanh và Phó Phàm Duy nên mình viết tiếp phần cuối

Nếu các bạn thất vọng thì mình xin lỗi a ~~~

- -----///-----

#Đoán

5 NĂM SAU

Sau cuộc phẫu thuật thay tim của Hứa Tịnh Khanh và Hứa Mỹ Tiên thì cả nhà của cô không còn nhìn thấy được người con gái xinh đẹp, dịu dàng kia nữa. Chỉ thấy sự thay đổi đột ngột của Hứa Mỹ Tiên

Hứa Mỹ Tiên từ một cô gái ngây thơ dịu dàng, liền trở thành một người mưu mô. Luôn muốn chiếm đoạt cái thuộc về riêng mình. Cô ta cũng đã chia tay với Phó Phàm Duy, tuy có chút không hiểu nhưng anh vẫn gặt đầu đồng ý.

Bấy giờ, anh mới chợt nhớ đến hình bóng nhỏ bé luôn đi theo anh mỗi khi anh đi gặp khách hàng, mỗi khi anh mệt mỏi. Hứa Tịnh Khanh cô luôn là người

chủ động. Thiếu mất cô trái tim của Phó Phàm Duy cảm thấy khá trống trải. Anh muốn nhìn thấy cô.... Nhưng có lẽ đã không còn dịp nào nữa rồi

Còn Hứa Tịnh Khanh, sau cuộc phẫu thuật thay tim cho Hứa Mỹ Tiên, tuy cô may mắn không chết. Chỉ là có đôi lúc cô hơi nhói ở tim. Nhưng may mắn thay cô gặp được một người đàn ông tốt là Lôi Giang. Cuu mang giúp đỡ cô trong lúc khó khăn. Bây giờ cô đã trở thành một vị lãnh đạo tài ba của một công ti trẻ ở đất nước Mỹ xa xôi

Hôm nay, là ngày đẹp trời. Cô bước xuống máy bay trở về quê hương nơi mình được sinh ra và lớn lên. Đã 5 năm kể từ ngày cô rời đi, có lẽ không còn ai nhớ đến cái tên Hứa Tịnh Khanh cô nữa rồi. Cô vẫn không biết cuộc sống của Phó Phàm Duy như thế nào, cha và em gái cô có ổn không. Tất cả mọi thứ cô đều không hề biết

Hứa Tịnh Khanh thở dài một cái rồi đeo kính râm lên và bước đến một chiếc taxi gần đó và đến khách sạn

PHÓ THỊ

Phó Phàm Duy vẫn ngồi nghiêm nghị trong phòng họp, không khí vô cùng căng thẳng. Ánh mắt lạnh lùng của anh đang càn quét khiến không ít chủ quản toát mồ hôi

- Nói nhanh lên. Bên công ti Lôi Thị cứ ai sang. Tôi cần gặp người đó! _ Phó Phàm Duy lạnh nhạt nói

- Giám Đốc. Người đại diện cho Lôi Thị đã đến Thành phố S hiện giờ cô ta đang ở Khách Sạn của chúng ta _ Một người khề nói, với giọng run rẩy

- Được. Đặt lịch hẹn cô ta, tôi đích thân đến gặp _ Phó Phàm Duy lạnh nhạt nói rồi đứng dậy bước về phòng của mình

Phó Phàm Duy và Lôi Thị đang chuẩn bị kí hợp đồng lớn dành cho khu trung tâm thương mại lớn của Thành Phố S về phía Tây

Nhưng bên Lôi Thị cứ kì kèo không chịu cho người đến gặp mặt để kí hợp đồng, lúc bây giờ đã có người đến. Không biết là do linh cảm hay ngẫu nhiên.... Nhưng Phó Phàm Duy anh lại muốn đến gặp người đó

4 Giờ chiều cùng ngày

Phó Phàm Duy ngồi chéo chân ở một nhà hàng sang trọng. Xung quanh không có một bóng người, đơn giản vì anh đã bao hết nhà hàng này rồi. Đây là lần đầu tiên anh phải ngồi chờ một người

Hứa Tịnh Khanh đeo kính râm bước vào. Cô bước đến chỗ của anh. Phó Phàm Duy ngược khuôn mặt lạnh lùng lên nhìn cô bắt gặp ánh mắt long lanh to tròn của cô đang nhìn mình. Bốn mắt chạm nhau, Hứa Tịnh Khanh ngạc nhiên nhướn mày lại, Phó Phàm Duy cũng ngạc nhiên không kém

- Tịnh Khanh? _ Phó Phàm Duy nhí nhệ

- À... Thì ra là anh... À mà không, chắc bây giờ tôi nên gọi cậu là em rể nhỉ? _ Hứa Tịnh Khanh cười rồi tự kéo ghế ngồi xuống

- Không. Tôi và Hứa Mỹ Tiên chia tay rồi _ Phó Phàm Duy nhàn nhạt nói

- Ồ _ Hứa Tịnh Khanh cười nhẹ

- Mấy năm nay em ở đâu? Tại sao tôi lại không tìm ra? _ Phó Phàm Duy nhướn mày nhìn cô

- Có lẽ chúng ta nên bàn vào việc chính. Phó Tổng, anh nên chuyên tâm vào công việc. Tôi còn rất nhiều việc không thể lãng phí thời gian nói nhưng việc vô bổ _ chất giọng lạnh băng của Hứa Tịnh Khanh vang lên

- Được.... Ta bắt đầu _ Phó Phàm Duy cười gượng

Cả hai người cứ thảo luận qua lại, sau đó là kí hợp đồng. Suốt buổi thảo luận, Hứa Tịnh Khanh chỉ chăm chú nhìn vào bản kế hoạch của mình và giải thích cho anh. Nhưng Phó Phàm Duy anh lại chỉ chăm chú nhìn vào người con gái anh đang tìm kiếm bao năm qua. Nhất định anh không bao giờ để cô chạy thoát nữa

Nghĩ đến đây khóe môi của Phó Phàm Duy nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo.

- Phó Tổng, không biết anh còn gì thắc mắc? _ Hứa Tịnh Khanh nhàn nhạt nói

- Không còn _ Phó Phàm Duy cười nhẹ

Nụ cười ấy của anh khiến cô bối rối

- À... Ừm... Nếu không còn việc gì thì tôi xin phép. Hợp tác vui vẻ _ Hứa Tịnh Khanh đưa tay ra nhả ý bắt tay với anh

- Hợp tác.... Vui vẻ _ Phó Phàm Duy nắm lấy bàn tay của cô

Hứa Tịnh Khanh muốn rút tay lại nhưng do bị anh nắm quá chặt nên cô nhướn mày lại

- Phó Tổng, xin anh buông tay! _ Hứa Tịnh Khanh nhẹ nhàng nói
- Tịnh Khanh, em có thể giành vài phút cho tôi chứ? _ Phó Phạm Duy cười nhẹ
- Được tôi cho anh 15 phút. Tôi còn có việc _ Hứa Tịnh Khanh ngồi xuống ghế đối diện anh

Phó Phạm Duy được sự đồng ý của cô liền vui vẻ hẳn.

- Em đã yêu tôi bao giờ chưa? _ Phó Phạm Duy ôn nhu nói
- Tại sao lại hỏi tôi như vậy? _ Hứa Tịnh Khanh lấy làm ngạc nhiên
- Em cứ trả lời tôi đi _ Phó Phạm Duy cười
- Ừm. Đã từng _ Hứa Tịnh Khanh nhàn nhạt nói
- Vậy bây giờ thì sao? Em còn yêu tôi chứ? _ Phó Phạm Duy cười buồn
- Không còn _ Hứa Tịnh Khanh trả lời rất dứt khoát
- Tại sao? _ Phó Phạm Duy nghe cô trả lời như vậy. Khiến trái tim anh đau lắm... Như có ngàn con dao đang khứa vào tim mình

- Hứa Tịnh Khanh tôi. Ngu ngốc cũng ngu ngốc một lần thôi. Yêu anh sao? Ai đau khổ? Là tôi. Ai tổn thương? Cũng là tôi. Ai khóc? Cũng là Hứa Tịnh Khanh tôi khóc. Anh nghĩ xem, người mình yêu thân mật với cô gái khác, mà cô gái đó lại chính là em gái của mình. Tôi không đau sao? Tôi không được khóc? Tôi không làm được. Trái tim của Mỹ Tiên chính tôi hiến, tôi không muốn kể công với anh. Nhưng mà tôi chỉ mong anh hạnh phúc với người anh yêu. Từ khi quyết định hiến tim thì tôi xem như đã chết rồi. Tình yêu của tôi cũng đã từ đó mà chết đi. Tình cảm tôi giành cho anh cũng đã tan biến. Phó Phạm Duy, không ai đại dột mà đơn phương người không yêu mình quá nhiều. Cái này gọi là. Có không giữ mất đừng tìm. Nói đã nói xong, tôi xin phép. _ Hứa Tịnh Khanh cười chào hỏi rồi xoay người bước đi

Phó Phạm Duy như chết lặng... Nhìn theo bóng dáng của cô đi qua mà anh không làm được gì cả. Anh thực sự là người đàn ông thất bại... Anh sợ... Sợ cô rời bỏ anh một lần nữa... Nhưng dù như vậy, anh cũng không là gì của cô cả....

- -----///-----

Tiếp không?:<

HE hay SE?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Những ngày sau đó. Cho dù Phó Phạm Duy có đều động hàng trăm hàng nghìn người tìm kiếm tung tích của cô, nhưng kết quả chỉ là một con số không

Hứa Tịnh Khanh cô dường như là bốc hơi khỏi Thành phố S này. Chỉ lúc nào cô hẹn gặp thì anh mới biết được, chứ những ngày thường như thế này thì không bao giờ thấy cô xuất hiện

Hôm nay, Tập đoàn Lôi Thị tổ chức tiệc cuối năm chiêu đãi nhân viên. Và hiển nhiên là Phó Thị và cả Hứa Thị đều được mời đến.

Lôi Giang xem cô như con gái ruột hết mực cưng chiều. Ông còn có một người con trai nhỏ hơn cô 2 tuổi là Lôi Dương. Cậu này đã để ý cô khá lâu rồi nhưng không dám nói

Tối đến, Phó Phạm Duy thân một bộ âu phục đen bước vào đại sảnh của Lôi Thị, phía sau anh là một đàn vệ sĩ âu phục trắng kính râm. Tỏa lên sự quyền quý và cao ngạo của Phó Phạm Duy

Tiếp đến là Hứa Tích - cha của cô. Đi cùng Lục Lộ Lộ - Mẹ kế của cô và tất nhiên không thể thiếu Hứa Mỹ Tiên đi bên cạnh. Cả nhà ba người vui vẻ về về nhìn vào như là rất hạnh phúc

Cuối cùng là Lôi Giang và Lôi Dương, phía sau là hình bóng nhỏ bé nhưng đầy lạnh lùng của cô - Hứa Tịnh Khanh

Cô một thân bộ váy dạ hội màu đen, ôm sát cơ thể để lộ những đường cong tuyệt mỹ. Hứa Tịnh Khanh vừa bước vào liền được thu hút bởi một ánh mắt

rực lửa từ Phó Phàm Duy

- Khanh Khanh chị quá quyến rũ rồi _ Lôi Dương tiến đến ôm eo cô

Tuy cậu nhỏ tuổi hơn cô nhưng chiều cao của cậu cao hơn cô một cái đầu. Người ngoài nhìn vào sẽ dễ hiểu lầm là người yêu của nhau, những cử chỉ thân mật của cậu và cô đã lọt vào mắt của Phó Phàm Duy, bàn tay siết chặt lại ánh mắt chết chóc đang hướng về phía cô

- Lôi Dương, tôi lớn hơn cậu. Tốt nhất giữ chừng mực _ Hứa Tịnh Khanh nhướn mày nhìn cậu

- Khanh Khanh, cũng không phải chị không biết. Em yêu chị... Đã ba năm rồi chị luôn trốn tránh em. Tại sao vậy? _ Lôi Dương khó hiểu nhìn cô

- Lôi Dương, ơn của cha tôi nhất định sẽ báo đáp. Nhưng tình cảm của cậu thì tôi xin lỗi, Hứa Tịnh Khanh tôi không chấp nhận được _ Cô lùi lại vài bước đẩy cậu ra

- Khanh Khanh, không sao... Chị không yêu em cũng không sao. Em yêu chị, chị chỉ cần biết như vậy thôi _ Lôi Dương cười buồn

Hứa Tịnh Khanh im lặng xoay người bước đi. Lôi Dương nhìn theo bóng dáng đơn độc ấy mà lòng cậu không yên được, cậu muốn bảo vệ cô nhưng cô luôn từ chối cậu. Cậu muốn được bên cô, nhưng Hứa Tịnh Khanh luôn chối bỏ.... Cậu bất lực, bất lực với sự cương quyết của cô

- A! Cô mù sao? _ Tiếng hét oanh oánh của một cô gái vang lên

Sự tập trung của Phó Phàm Duy và Lôi Dương lập tức chuyển sang bên phát ra âm thanh đó. Tiếng hét đó là của Hứa Mỹ Tiên, là có người đụng trúng cô ta

- Mỹ Tiên con có sao không? _ Lục Lộ Lộ đến đỡ cô ta lên

- Mẹ... Mẹ xem ai lại đưa cô ta đến vậy. Bắn hết váy con rồi _ Hứa Mỹ Tiên nũng nịu nói

Lục Lộ Lộ định mắng người con gái đó. Nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt kia của cô gái đó thì bà ta không ú ớ được lời nào nữa

- H... Hứa Tịnh Khanh? Cô chưa chết? _ Lục Lộ Lộ thốt lên

- Ô. Mẹ kể đây mà. Chào bà.... Chào em gái _ Hứa Tịnh Khanh nhếch mép khinh bỉ

- C.... Chị... Chị chưa chết? _ Hứa Mỹ Tiên lắp bắp nhìn cô

- Ô. Xin lỗi đã để hai mẹ con bà thất vọng. Đúng vậy, tôi chưa chết! _ Hứa Tịnh Khanh khoanh tay trước ngực cao ngạo nói

- Tịnh Khanh... Con đi đâu suốt 5 năm qua? _ Hứa Tích nhẹ giọng nói

- Ha? Tôi đi đâu ông hỏi làm gì? Chẳng phải ông chẳng ưa tôi sao? _ Hứa Tịnh Khanh cười khẩy

- Ta không.. _ Hứa Tích cầm nín

- Khanh Khanh, có chuyện gì ồn ào vậy? _ Một thân ảnh già dặn bước ra. Đó là Lôi Giang

- Cha, không có gì. Chỉ là một con chó cản đường thôi _ Hứa Tịnh Khanh cười nhẹ rồi bước đến khoát tay của Lôi Giang

- Hứa Tịnh Khanh, chị/em mau buông ra! _ Tiếng tức giận đồng thời từ Lôi Dương và Phó Phàm Duy thốt lên khiến không ít người phải giật mình

Hứa Tịnh Khanh nhướn mày tỏ vẻ khó chịu. Cô buông cánh tay của Lôi Giang ra, Hứa Mỹ Tiên nhìn thấy Phó Phàm Duy ánh mắt liền sáng lên

- Duy.... Em sai rồi, anh tha lỗi cho em nha? _ Hứa Mỹ Tiên nũng nịu nói

- Tránh ra! _ Phó Phàm Duy thẳng thừ hất cô ta ra

- Duy... Chẳng phải anh nói yêu em sao? _ Hứa Mỹ Tiên meo mào

- Hứa Mỹ Tiên, cô nghĩ tôi không biết gì sao? Cô đến với tôi vì hai điều. Thứ nhất, vì cô muốn chiếm đoạt Phó Thị. Thứ hai, vì cô muốn Tịnh Khanh đau lòng. Cô nghĩ tôi là thằng ngốc sao? _ Phó Phàm Duy nhếch môi khinh bỉ

- Duy... Anh nói gì vậy? Em đâu có như vậy _ Hứa Mỹ Tiên khóc nức lên

- Đù rồi! Đây là tiệc của Lôi Thị. Hai người muốn diễn phim thì xin đến phim trường. Cha, ta vào trong thôi _ Hứa Tịnh Khanh nhàn nhạt nói rồi cùng Lôi Giang bước vào bữa tiệc.

Lôi Dương nhìn anh bằng ánh mắt dò xét

- Nè, Phó Phạm Duy... Đừng nói là kẻ cả anh cũng thích Khanh Khanh nha? _ Lôi Dương nhướn mày nói

- Lôi Dương, tôi yêu Khanh Khanh. Còn cậu, nhóc con miệng còn hôi sữa thì nên tránh xa! _ Phó Phạm Duy cười lạnh

- Tôi không thể biến mùa hạ thành mùa đông. Nhưng tôi có thể biến tôi thành phi công của Khanh Khanh! _ Lôi Dương nói rồi cũng bỏ vào

Phó Phạm Duy siết chặt nắm đấm lại, ánh mắt lóe lên tia thâm hiểm. Liếc sang Hứa Mỹ Tiên đang khóc ở đó khiến anh càng điên tiết hơn, bây giờ anh chỉ muốn một tay bóp chết cô ta thôi... Nhưng Hứa Mỹ Tiên còn có giá trị lợi dụng cho nên anh tạm tha mạng cho

" Hứa Tịnh Khanh, em chờ đó. Tôi nhất định sẽ bắt em về "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Kết thúc bữa tiệc, Hứa Tịnh Khanh được Lôi Dương đưa về một khu chung cư nơi cô vừa chuyển đến cách đây không lâu

Trên đường đi, Lôi Dương chỉ thuyên thuyên nói chuyện, còn Hứa Tịnh Khanh chỉ âm ừ cho qua. Cậu biết cô không có tình cảm với cậu, nhưng Lôi Dương cậu tin rằng chỉ cần có thời gian, nhất định cô sẽ đáp lại tấm chân tình này của cậu

Trước cửa căn hộ của Hứa Tịnh Khanh, Lôi Dương nhẹ nhàng mở cửa trước cho cô

- Lôi Dương muộn rồi, cậu về đi _ Hứa Tịnh Khanh dịu giọng

- Khanh Khanh, nhà chị còn phòng mà. Cho em ngủ lại đi.... Một đêm thôi, mai em sẽ về mà _ Lôi Dương nũng nịu nói

- Cậu về đi. Cha sẽ lo _ Hứa Tịnh Khanh nhàn nhạt nói

- Em sẽ gọi cho cha. Khanh Khanh ~ _ Lôi Dương vẫn nũng nịu

- Tùy cậu _ Hứa Tịnh Khanh nhún vai rồi đi vào trong phòng của mình

Lôi Dương nhận được đồng ý của cô liền vui mừng, hí ha hí hửng bước vào nhà và tất nhiên cũng không quên đóng cửa lại cho cô

Hứa Tịnh Khanh tắm rửa xong, mái tóc ướt sũng của cô khiến trái tim nhỏ bé của Lôi Dương rộn ràng, cậu thực sự rất khó khăn chế bản thân trước mặt Hứa Tịnh Khanh.

Giống như là bên trong cô có gì đó rất thu hút người khác. Hứa Tịnh Khanh ngày thường lạnh lùng và rất kiên cường, nhưng dù sao cô cũng là nữ nhi và hiển nhiên cũng phải có một nam nhân bảo vệ cô. Dù Lôi Dương cậu nhỏ tuổi hơn cô nhưng về ngoài của cậu thì.... Có thể nói là già hơn tuổi, tuy vậy cậu không buồn, Lôi Dương cậu chỉ cần hợp với Hứa Tịnh Khanh cô cho dù cậu phải già đi vài tuổi cũng chẳng sao

- Lôi Dương, nhà tôi không có đồ nam. Cậu bảo người mang đến đi _ Hứa Tịnh Khanh nhàn nhạt nói rồi tìm máy sấy tóc

- Khanh Khanh, để tôi sấy tóc cho chị nha? _ Lôi Dương giành lấy chiếc máy sấy tóc trên tay cô

- Không cần _ Hứa Tịnh Khanh lắc đầu

- Khanh Khanh, đừng có khách sáo mà. Để em~~ Chị không cho là em giận~~ _ Vẫn là cái giọng nói nũng nịu ấy

- Thôi được rồi _ Hứa Tịnh Khanh phì cười

Lôi Dương hào hứng kéo cô vào lòng. Bàn tay to lớn của cậu bắt đầu xoa nhẹ tóc cô, mái tóc dài đen óng của cô bay phất phới với hương thơm nhẹ. Giọt nước long lanh nhỏ xuống từ xương quai xanh khiến Lôi Dương đỏ mặt

- Khanh Khanh, em yêu chị. Rất nhiều _ Lôi Dương ôm chặt cô vào lòng

- Dương, tôi không hợp với cậu. Cậu còn trẻ, còn nhiều cô gái theo đuổi. Đừng vì tôi mà bỏ lỡ họ. Không đáng! _ Hứa Tịnh Khanh cười nhẹ

- Khanh Khanh, Lôi Dương em sống trên đời gần 23 năm, chị cũng chỉ mới 25 tuổi. Người ta nói, gái hơn hai trai hơn một mà. Khanh Khanh mở lòng với em đi _ Lôi Dương cười đầy sùng sịnh

- Lôi Dương, cậu còn trẻ, còn sự nghiệp, còn tương lai. Đừng vì một người như tôi mà lãng phí, đừng uống phí công sức của cha dạy dỗ _ Hứa Tịnh

Khanh lại cười

Nụ cười ấy tuy thuần khiết nhưng ai biết rằng trái tim của Lôi Dương cậu lại đau đến thế nào? Cậu luôn vui vẻ, nhưng mà cậu cũng biết buồn. Cậu cũng đau lòng, nhìn cô đau lòng cậu cũng không khá hơn là mấy

- Khanh Khanh, Chị đừng nói gì nữa. Em yêu chị, em yêu chị đến phát điên. Cho dù như thế nào em cũng yêu chị. Khanh Khanh, chị không yêu em cũng được, chị từ chối em cũng được. Nhưng xin chị, chị đừng để bản thân mình khóc, chị khóc em đau hơn chị. Chị buồn em buồn hơn chị, chị khổ sở em khổ sở hơn chị. Em yêu chị, chỉ cần chị biết là được rồi _ Lôi Dương vẫn kiên nhẫn ôm cô như vậy

- D... Dương.... Cậu đừng... Hức... Đừng như vậy mà _ Hứa Tịnh Khanh khóc nức lên

- Khanh Khanh, chị đừng khóc. Em đau lắm, chị biết đâu. Đây! Trái tim em đau khi thấy chị khóc _ Lôi Dương nắm tay cô đặt lên ngực trái của mình

Nhịp tim của cậu đập "thình thịch, thình thịch". Nước mắt của Hứa Tịnh Khanh càng chảy dài hơn. Nhẹ nhàng tựa đầu vào lòng ngực của cậu

- Lôi Dương, có lẽ.... Tôi đã bị cậu làm cho rung động rồi _ Hứa Tịnh Khanh dịu giọng

- Ừm... HẢ? Chị nói cái gì? _ Lôi Dương ngu ngơ hỏi lại

- Tôi nói Lôi Dương cậu ngốc _ Hứa Tịnh Khanh cười tươi rồi vùng khỏi người cậu

- Hứa Tịnh Khanh. Chị đứng lại đó, chị dám bảo em ngốc sao? Được, tối nay tên ngốc này sẽ dạy dỗ chị. Đứng lại đó! _ Lôi Dương cười lớn rồi đuổi theo cô

Hai thân ảnh một nam một nữ rượt đuổi nhau trong căn chung cư tuy nhỏ nhưng lại rất hạnh phúc.....

- -----///-----

Các nàng muốn nam? là ai?

Phó Phàm Duy hay Lôi Dương?

Cho ta ý kiến ~~~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sáng hôm sau, Hứa Tịnh Khanh tỉnh giấc. Xung quanh toàn là những hình ảnh quen thuộc, đây đích thị là phòng cô. Nhưng sao nó là lạ

Hứa Tịnh Khanh nhướn mày lại nhìn một thân ảnh khác đang nằm dài trên sofa, một ít tóc vướng lên khuôn mặt đó. Hứa Tịnh Khanh giật mình, đó là Lôi Dương. Tối qua cậu ta đã ngủ ở sofa phòng của cô sao?

Vì không muốn phá hoại giấc ngủ ngon của Lôi Dương nên Hứa Tịnh Khanh chỉ len lén đi vào nhà vệ sinh

Một lúc sau, Hứa Tịnh Khanh đã nấu xong bữa sáng cho bản thân và cả Lôi Dương. Chẳng hiểu tại sao cô lại vui đến như vậy, trên môi luôn ngự trị một nụ cười tươi nhất có thể

"King Kong"

Tiếng chuông cửa vang lên, Hứa Tịnh Khanh nhướn mày lại.

- Mới sáng sớm ai đến vậy không biết _ Cô lầm bầm

Hứa Tịnh Khanh mang theo nụ cười ấy bước ra mở cửa

"Cạch "

Nụ cười trên môi cô cứng đờ. Thân ảnh to lớn của một người đàn ông ngã nhào vào cô

- Phó Phàm Duy... Anh... Anh làm sao trên người toàn máu thế này? _ Hứa Tịnh Khanh đỡ lấy anh

- Khanh Khanh, anh sai rồi... Là anh ngu ngốc mới đem lòng yêu Hứa Mỹ Tiên.... Là anh ngu ngốc mới làm em đau... Là anh sai... Khanh Khanh, tha lỗi cho anh... Khanh Khanh... _ Giọng nói yếu ớt của Phó Phàm Duy khiến tim cô nhói lên một nhịp

Cô đang đau lòng sao? Cô đang đau lòng vì người trước kia đã phụ cô sao? Cô đang đau lòng cho người cô từng yêu điên cuồng sao? Là cô lụy anh hay là anh lụy cô đây? Thế còn Lôi Dương... Cậu nhóc nhỏ tuổi si mê điên cuồng theo đuổi cô sẽ như thế nào đây? Ai đó cho cô lời khuyên đi...

- Phó Phàm Duy... Tôi đưa anh vào bệnh viện _ Hứa Tịnh Khanh nhàn nhạt nói.

- Khanh Khanh... Đừng... Đừng vào viện.... Anh sợ, anh sợ em lại bỏ rơi anh một lần nữa _ Giọng nói thều thào ấy như một nhát dao khứa vào tim cô

- Khanh Khanh, chị nói chuyện với ai... _ Lôi Dương từ trong phòng bước ra

Cậu nhìn thấy cảnh tượng cô đang ôm lấy Phó Phàm Duy thì đáy mắt hắt lên tia tức giận, có lẽ là cậu đang ghen

- Phó Phàm Duy... Tại sao anh lại ở đây? _ Lôi Dương tức giận đẩy anh ra khỏi người cô

Do quá bất ngờ lên Hứa Tịnh Khanh không kịp trở tay nên Phó Phàm Duy đã ngã xuống đất. Máu ở miệng vết thương càng tuôn ra nhiều hơn

- Lôi Dương! Cậu làm gì vậy? Anh ấy đang bị thương mà _ Hứa Tịnh Khanh hét lớn rồi đỡ anh dậy

- Khanh Khanh, anh ta mang lại cho chị nhiều đau khổ như vậy mà chỉ vẫn ngoan cố ở bên anh ta sao? _ Lôi Dương nhướn mày lạnh lùng nhìn cô

- Đủ rồi Lôi Dương. Chuyện của tôi không cần cậu quản. Cậu mau về với cha, có lẽ ông ấy rất lo cho cậu _ Hứa Tịnh Khanh nhẹ nhàng dìu anh sang ngồi sofa

- Hứa Tịnh Khanh, chị đừng có lụy anh ta như vậy được không? _ Lôi Dương nhẹ giọng lại

- Lôi Dương! Tôi lụy ai là việc của tôi. Cậu mau về đi kẻo cha lo _ Hứa Tịnh Khanh vẫn lạnh nhạt nói

- Chị... Tức chết mà. Được, tôi về! Phó Phàm Duy... Anh chờ đó! _ Lôi Dương tức giận ì ạch đi về

Hứa Tịnh Khanh tuy cảm thấy có lỗi với Lôi Dương. Là cô cho cậu hi vọng rồi cũng là cô lấy đi cái hi vọng nhỏ nhoi ấy của cậu. Có lẽ.... Cô vẫn không quên được anh, người con trai khiến cô vừa yêu vừa hận. Nhưng có lẽ với cô yêu nhiều hơn hận

Cứ cho cô là ngu ngốc và si tình. Nhưng có lẽ với cô, quá khứ và hiện tại Hứa Tịnh Khanh cô chỉ có thể và duy nhất có thể yêu một mình Phó Phàm Duy anh thôi

- Khanh Khanh, đừng bỏ anh! _ Phó Phàm Duy trong cơn mê sáng khờ níu lấy tay cô

- Không bỏ, em không bỏ anh nữa _ Hứa Tịnh Khanh cười hiền hậu

- Khanh Khanh, anh yêu em... Anh yêu em... Khanh Khanh! _ Phó Phàm Duy vẫn lầm bầm

- Có lẽ em vẫn yêu anh. Phó Phàm Duy, em yêu anh rất nhiều _ Hứa Tịnh Khanh khẽ nắm lấy tay anh

Sau khi băng bó cẩn thận vết thương của anh xong thì Hứa Tịnh Khanh cô cũng thay đồ chuẩn bị đến công ti làm việc. Nhưng cô không yên tâm để anh ở nhà một mình, vì vậy cô đã gọi cho Hà Ninh - trợ lý của cô. Mang hết tài liệu, văn kiện về nhà cho cô

Cứ cho là cô ngu ngốc, cứ cho là cô lụy tình... Nhưng đây là cô tình nguyện, dù sao này thế nào đi nữa cũng sẽ một mình cô nhận lấy....

- -----///-----

Ta nghĩ là sẽ kết HE

Sau khi xử lý hai mẹ con Lục Lộ Lộ và Hứa Mỹ Tiên thì sẽ kết a ~

Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tối hôm đó, Hứa Tịnh Khanh vừa xử lí xong vấn kiện của Lôi Thị liền nhanh chóng thay băng mới cho Phó Phạm Duy, bàn tay trắng hồng mềm mại của cô uyển chuyển linh động, khuôn mặt đang cực kì nghiêm túc chỉ sợ anh đau thôi

Sau khi thay băng xong, bắt ngờ điện thoại của anh vang lên. Hứa Tịnh Khanh tò mò liền cầm lên xem, hiện ra là hai từ "Ny Túc" - Phó Ny Túc là em gái của anh, anh rất mực cưng chiều đứa em này. Với lại từ rất lâu rồi Ny Túc luôn luôn xem Tịnh Khanh là chị em tốt

Hứa Tịnh Khanh chấp chờn không dám nghe máy, tiếng điện thoại tắt đi... Chốc chốc lại đổ chuông lên. Hứa Tịnh Khanh chau mày rồi bắt máy, chưa kịp để cô nói gì thì Phó Ny Túc đã tuôn một tràng

- " Anh hai à! Anh đi đâu vậy hả. Anh có biết ba mẹ và ông nội rất lo cho anh không? Sao lúc này em gọi cho anh, anh lại không bắt máy. Phó Phạm Duy cao cao tại thượng của em đâu rồi? Có cần phải tàn tạ vậy không? Tịnh Khanh, Tịnh Khanh... Suốt ngày Tịnh Khanh, sao lúc trước anh không trân trọng chị ấy. Bây giờ lại điên cuồng tìm kiếm? Anh hai à. Anh tỉnh chưa?.... Alo alo anh hai, sao anh không nói gì vậy? > _ Ở đâu đây bên kia, Phó Ny Túc khó hiểu hỏi

- Ny Túc, chị... Tịnh Khanh đây _ Hứa Tịnh Khanh nghẹn lại, cúi mặt nhìn người đàn ông đang hôn mê kia, đôi mắt có tia dao động

- < Chị Tịnh Khanh? Tại sao chị lại nghe điện thoại của anh hai? > _ Phó Ny Túc mở to mắt ngạc nhiên

- Phạm Duy bị thương, đang ở nhà chị. Em bảo người đến đón anh ấy về đi _ Hứa Tịnh Khanh nhẹ giọng

- < O? Chị nói gì em không nghe rõ. Hình như mất sóng rồi. Em ngắt máy đây... Mất sóng rồi, mất sóng rồi > _ Phó Ny Túc giả vờ mất sóng điện thoại rồi tắt máy hần nhanh như con gió

Cô nàng Phó Ny Túc tất nhiên là muốn tác hợp cho Anh và Cô rồi. Phó Ny Túc luôn luôn đứng về phía Hứa Tịnh Khanh. Sau khi tắt máy khoe môi của Phó Ny Túc hiện lên nụ cười gian xảo. Khiến ba mẹ Phó và cả ông nội Phó phải sồn hết gai óc.

Hứa Tịnh Khanh nhìn vào màn hình tối đen kia mà mỉm cười. Cô bé Phó Ny Túc này lúc nào cũng đáng yêu như vậy

Khẽ thở dài một tiếng, Hứa Tịnh Khanh lại thu dọn nhà cửa và chuẩn bị đi tắm. Và hiển nhiên cuộc trò chuyện lúc này của Phó Ny Túc và Cô đã được Phó Phạm Duy anh thu hết vào tai. Anh cũng hiểu được Phó Ny Túc rất ưng ý cô chị dâu này. Vì vậy... Phó Phạm Duy anh thà để bị mất hết sĩ diện cũng phải cố gắng bám lấy cô mà sống. Sống chết bắt cô về làm con dâu Phó Gia. Làm vợ của anh, làm mẹ của các con anh. Vì vậy, anh sẽ không từ bỏ

Phó Phạm Duy cầm điện thoại lên, bấm một dãy tin nhắn rồi gửi đi. Đợi bên kia phản hồi, hài lòng rồi mới nằm xuống và bắt đầu ngủ tiếp

Một lúc sau, Hứa Tịnh Khanh từ bên trong phòng tắm bước ra với chiếc váy mỏng màu trắng. Mái tóc được xõa ra đầy quyến rũ.

- Phó Phạm Duy, nhà tôi hết phòng rồi. Anh ngủ ở đó đi nha! _ Hứa Tịnh Khanh nhàn nhạt nói

- Khanh Khanh, em nở lòng nào để một soái ca như anh ngủ phòng khách? _ Bất giác Phó Phạm Duy ngồi bật dậy nũng nịu với cô

- Anh ăn vạ ở nhà tôi cả ngày rồi. À Ny Túc có gọi, chắc Phó gia lo cho anh lắm. Mau về nhà đi, khuya rồi tôi còn đi ngủ. Ngày mai tôi còn đi làm _ Hứa Tịnh Khanh khoanh tay trước ngực cao ngạo nói

- Khanh Khanh, muộn rồi... Cho anh ở đây đi... Nha ~ _ Phó Phạm Duy bắt đầu nũng nịu

Khuôn mặt anh phồng lên trong đáng yêu vô cùng khiến trái tim nhỏ bé của cô chấn động kịch liệt. Khuôn mặt của Hứa Tịnh Khanh cũng bắt đầu đỏ lên

- T... Tùy anh, tôi.... Tôi đi ngủ _ Hứa Tịnh Khanh lấp bắp rồi xoay người bỏ về phòng

Chưa bước được bước thứ hai thì hai chân của Hứa Tịnh Khanh bồng lên. Cô giật thót tim, nhìn sang là thấy thân ảnh của Phó Phạm Duy đang bế lấy cô. Hứa Tịnh Khanh vùng vẫy kịch liệt nhưng bàn tay to lớn kia của anh đã ghi chặt cô nằm trong lòng mình

- Khanh Khanh, anh yêu em! _ Phó Phạm Duy khẽ hôn lên tóc cô

- Thả... Thả tôi xuống _ Hứa Tịnh Khanh đỏ mặt ngượng ngùng

- Khanh Khanh, nhìn anh này _ Phó Phạm Duy dịu dàng nói

Hứa Tịnh Khanh theo phản xạ lập tức ngước lên nhìn anh

- Anh yêu em... Hứa Tịnh Khanh, anh yêu em đến phát điên. Trong 5 năm qua. Anh sống với một cuộc sống tẻ nhạt. Người không ra người, mà không ra ma. Anh điên cuồng tìm em suốt 5 năm. Anh biết em sẽ không tha thứ cho anh, vì anh đã làm em tổn thương, anh làm em đau lòng, và anh đã phụ lòng em. Nhưng Khanh Khanh, Phó Phạm Duy anh xin hứa kể từ bây giờ... Trái tim này của anh chỉ có duy nhất và có thể duy nhất chính là em. Hứa Tịnh Khanh, hứa với anh đừng bỏ anh... Được không? Thiếu em... Anh thực sự không sống nổi... Khanh Khanh! _ Phó Phạm Duy mỉm cười ôn nhu

Hứa Tịnh Khanh im lặng, giọt nước mắt hạnh phúc cũng ứa ra. Sự ầm áp ngọt ngào này là thứ trước kia cô từng nghĩ nó là xa xỉ với mình. Cô hạnh phúc lắm, bây giờ có kêu cô hi sinh mạng sống này, cô cũng chấp nhận. Cô yêu anh, phải.... Yêu anh rất nhiều.

- À còn nữa. Khanh Khanh, Lục Lộ Lộ đang chiếm dần Hứa Thị, em có cần anh giúp không? _ Phó Phàm Duy từ từ bế cô bước về phòng

- Có chứ. Hứa Thị là công sức của mẹ tôi. Tuy tôi dù hận ông ta nhưng dù sao Hứa Thị cũng có công lao của mẹ tôi, nhất định tôi sẽ trừng phạt những kẻ đã làm mẹ tôi đau khổ! _ Phó Phàm Duy thấy được trong ánh mắt của coi hẳn lên tia độc ác, xen lẫn tia đau lòng và có cả tia thương hại

Ánh mắt của cô thật sự rất phức tạp

- Và tôi còn phải đòi lại một thứ ở chỗ của Hứa Mỹ Tiên nữa. _ Hứa Tĩnh Khanh nhếch mép

Phó Phàm Duy hiểu rõ thứ mà cô đang nói. Anh sẽ luôn ủng hộ và bảo vệ cô, chỉ cần cô muốn, anh cũng không ngại hi sinh mạng sống này cho cô.

Phó Phàm Duy đặt Hứa Tĩnh Khanh lên giường, nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Rồi cũng nhanh chóng leo sang một bên giường, đưa tay ôm chặt coi vào lòng và ngủ thiếp đi. Tuy là không thích như vậy, nhưng sức của anh quá mạnh cô chẳng thể phản kháng. đành nằm im cho anh ôm...

Hạnh phúc của đôi trẻ đang bắt đầu

Và những hình phạt giành cho những người kia cũng dần dần bắt đầu.....

- -----///-----

Ta thấy Phó Phàm Duy làm n9 sẽ hợp hơn nha các nàng~

Theo quan điểm của ta thì tuy là Lôi Dương thật lòng yêu Tĩnh Khanh nhưng mà anh chàng này quá trẻ con, sẽ rất khó trong việc giúp cô trả thù

Nhưng bù lại, Phó Phàm Duy rất nhanh nhạy và thông minh. Với lại anh đang giữ vị trí Tổng Giám Đốc của Phó Thị và hiển nhiên sẽ giúp được Tĩnh Khanh trả thù...

=> Đây là ý kiến riêng của ta

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Còn ý kiến của các nàng thì sao?

Cho ta xin ý kiến nha ~~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: (H)

Chú ý: Có H nhẹ nha các nàng

- -----///-----

Sáng sớm hôm sau, những ánh nắng mang màu của hạnh phúc đang chiếu sáng vào một căn phòng nhỏ với đôi bạn trẻ vẫn còn say giấc nồng

Phó Phàm Duy nhướn mày tỉnh giấc, anh nhẹ nhàng xoay người lại để che đi ánh sáng đang chiếu vào cô. Hứa Tĩnh Khanh được anh che đi ánh sáng liền tiếp tục vùi đầu vào ngực anh mà ngủ tiếp

Nhìn hành động như mèo con đang làm nũng của cô khiến anh không thể không cười, khóe môi của Phó Phàm Duy nhếch lên thành một nụ cười hoàn hảo.

- Khanh Khanh, em mau dậy đi sáng rồi _ Phó Phàm Duy khẽ lay người cô dậy

- Ừm... Lôi Dương, cậu im lặng một chút! _ Hứa Tĩnh Khanh mơ màng nói mớ

Nghe thấy hai từ "Lôi Dương" được phát ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn của cô, máu ghen trong người anh lập tức bùng nổ. Khuôn mặt đen kịt lại xoay người nằm đè lên cô ra sức hôn

- Ừm... Ừ _ Hứa Tĩnh Khanh vùng vẫy

- Hứa Tĩnh Khanh, em xem tôi là ai? _ Phó Phàm Duy lạnh nhạt nói

- Anh là.... Là... Phó Phạm Duy? _ Hứa Tịnh Khanh nửa tỉnh nửa mơ màng nhìn anh

- Đúng! Tôi là Phó Phạm Duy... _ Anh nhẹ giọng lại

- Ủ _ Hứa Tịnh Khanh ừ nhẹ rồi ngủ tiếp

Phó Phạm Duy hiển nhiên là sẽ không cho cô ngủ rồi, mới sáng ra cô đã khiến anh ghen thì nhất định Phó Phạm Duy sẽ không tha cho cô

Bàn tay to lớn của anh trượt dài trên mái tóc của cô, rồi đến khuôn mặt kiêu diễm của cô. Nhẹ nhàng hôn lên trán, rồi chuyển xuống mắt, tiếp đến là sóng mũi, và cuối cùng là môi. Anh điên cuồng hôn mút cánh môi nhỏ nhắn của cô khiến cô khó khăn trong việc hít thở

Anh mạnh bạo tách đôi môi cô ra, luồn chiếc lưỡi tinh nghịch của mình vào trong khoang miệng của cô điên cuồng hôn mút lấy mật ngọt trong khoang miệng của cô

Bàn tay tất nhiên là không an phận rồi, luồn vào chiếc váy mỏng đó nhẹ nhàng xoa nắn đôi hồng đào căng mịn. Cô khó chịu ưỡn ngực uốn éo

- Khanh Khanh, mở mắt ra _ Phó Phạm Duy thì thầm vào tai cô

Hơi thở nóng hôi hầy nam tính phả vào cổ của cô khiến Hứa Tịnh Khanh rùng mình. Theo phản xạ, Hứa Tịnh Khanh lập tức mở mắt nhìn anh

- Khanh Khanh, anh.... muốn.... em _ giọng nói của anh khàn đặc dần

- Phó Phạm Duy, anh đang làm gì vậy? Đừng.. Ừm... Duy.... Ừm _ Không để cô nói hết câu thì bờ môi của cô đã bị anh chặn lại

Hứa Tịnh Khanh mơ màng choàng tay ôm lấy cổ anh phối hợp nhịp nhàng với anh khiến Phó Phạm Duy vui sướng vô cùng

Phó Phạm Duy bắt đầu thoát ý cho cô. Hứa Tịnh Khanh cũng ngoan ngoãn nằm im cho anh lộng hành

Phó Phạm Duy cười tà, ném chiếc váy ngủ ấy sang một bên. Trực tiếp cúi xuống hôn lấy xương quai xanh của cô, mút nhẹ để lại dấu ấn riêng của mình

Bàn tay không yên phận xoa nắn nhẹ đôi gò hồng đào của cô. Hứa Tịnh Khanh khó chịu uốn éo cái eo nhỏ đó khiến anh không kiềm được lòng mình

Phó Phạm Duy tự thoát ý của bản thân mình, nằm đè lên người cô và tiếp tục hôn

- Khanh Khanh, anh yêu em!

Hứa Tịnh Khanh cười nhẹ....

- -----///-----

Ta cắt ta cắt>

Chap này hơi ngắn ~

Tiếp không các nàng?

Cho ta ý kiến a ~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Hứa Tịnh Khanh chỉ cười nhẹ không nói gì thêm. Phó Phạm Duy lại tiếp tục cuộc hành trình khám phá cơ thể cô của mình

Bỗng nhiên điện thoại của cô vang lên. Phó Phạm Duy khó chịu nhướn mày lại

- Ừm... Duy.... điện thoại... _ Hứa Tịnh Khanh nhẹ giọng

- Bỏ nó qua một bên đi _ Phó Phạm Duy đen mặt

- Duy.... Có việc mà _ Hứa Tịnh Khanh vẫn dịu dàng nói

Phó Phạm Duy dừng lại động tác của bản thân, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, tự kiềm nén dục vọng lại. Chỉ ngoan ngoãn ôm cô vào lòng

Hứa Tịnh Khanh cười nhẹ, cầm chiếc điện thoại lên liền hiện trên màn hình điện thoại 2 từ " Cha Nuôi ". Hứa Tịnh Khanh ít nhiều cũng đã đoán được một vài phần rằng Lôi Giang muốn nói gì với cô rồi. Hứa Tịnh Khanh bắt đầu đi bắt máy

- Cha nuôi _ Cô khẽ gọi

- " Khanh Khanh, về Lôi gia, ta sẽ cho con biết những gì con chưa biết" _ Giọng nói già dặn của Lôi Giang vang lên

- Dạ! _ Hứa Tịnh Khanh vẫn nhỏ nhẹ

Hứa Tịnh Khanh tắt máy, khẽ thở dài một cái

- Chuyện gì vậy? _ Phó Phạm Duy ôm cô từ phía sau

- Em phải về Lôi gia, cha nuôi gọi. Không biết có việc gì nữa không _ Thuận thế như vậy, Hứa Tịnh Khanh tựa đầu vào ngực anh

- Anh đi cùng em _ Phó Phạm Duy nắm lấy tay cô.

- Duy, em nghĩ là không cần đâu _ Hứa Tịnh Khanh dịu dàng lắc đầu

- Khanh Khanh, em đừng lo quá. Anh chỉ ở bên cạnh em, không làm gì quá. Anh hứa đó. Khanh Khanh ~ Cho anh đi cùng ~ Nha ~ _ Phó Phạm Duy làm nũng

- Thôi được, thôi được rồi. Mặc quần áo đã rồi đi _ Hứa Tịnh Khanh cười

- À. Khanh Khanh, tối nay phải bù cho anh. Rõ chưa? _ Phó Phạm Duy cắn nhẹ vành tai cô

- Được được, nhanh lên nhanh lên _ Hứa Tịnh Khanh đẩy anh ra

Nhìn cô ngược như vậy khiến anh vui vẻ vô cùng, Phó Phạm Duy tuy không được thỏa mãn bản thân nhưng anh cũng rất vui vì hiện tại anh và cô đang hạnh phúc bên nhau.

Cả đời Phó Phạm Duy chưa từng nghĩ sẽ có một cuộc sống bình yên như vậy, anh từng nghĩ sẽ hạnh phúc nếu có Hứa Mỹ Tiên, anh từng nghĩ sẽ vui vẻ khi Phó Thị lớn mạnh, anh từng nghĩ sẽ yên bình khi bên cạnh Hứa Mỹ Tiên... Nhưng tất cả chỉ là "anh từng nghĩ"

Hiện tại, hiện tại bây giờ. Người anh yêu là Hứa Tịnh Khanh, người sẽ mang hạnh phúc cho anh cũng là Hứa Tịnh Khanh, người mang đến bình yên cho anh cũng là Hứa Tịnh Khanh, người khiến anh vui vẻ cũng là Hứa Tịnh Khanh.....Bây giờ cuộc đời của anh chỉ cần người con gái " Hứa Tịnh Khanh " như vậy là quá đủ rồi

LÔI GIA

Phó Phạm Duy nắm tay Hứa Tịnh Khanh bước vào Lôi Gia. Đi đến đâu đều nhìn thấy vệ sĩ đến đấy, ai nhìn thấy cô cũng ngoan ngoãn gọi một tiếng "Tiểu Thư"

Hứa Tịnh Khanh chỉ nhàn nhạt gật đầu rồi cùng Phó Phạm Duy bước vào phòng khách của Lôi Gia

Bên trong, có rất nhiều người. Kể cả người cô không thuận mắt cũng ở đây

Hứa Tích cùng Lục Lộ Lộ và Hứa Mỹ Tiên cũng có mặt ở đây, Hứa Tịnh Khanh đến nhìn cũng thấy lãng phí giành cho họ

Phó Phi Phạm - Cha của anh và Huỳnh Ngọc Dung - Mẹ của anh cũng có mặt ở. Chẳng những vậy, Phó Ny Túc - Em gái của anh cũng đã có mặt ở đây. Cả nhà 4 người chạm mặt nhau đều ngạc nhiên tròn xoe mắt nhìn nhau

Lôi Dương từ đầu đến cuối chỉ chăm chú nhìn vào những đốm xanh đỏ trên chiếc cổ trắng nõn nà của cô

- Khanh Khanh, sao cổ chị có vết đỏ vậy? _ Lôi Dương nhẹ giọng

- À... À... Muỗi đốt ấy mà _ Hứa Tịnh Khanh đỏ mặt che lại

- Ô. Con muỗi to gan nhỉ? _ Phó Nh Túc huyếch tay vào bụng anh

- Cha, cha gọi con đến có việc gì? Tại sao họ cũng ở đây? _ Hứa Tịnh Khanh nhướn mày lại

- Khanh Khanh, ta muốn nói cho con và mọi người biết tất cả về gia thế của Kỳ Ánh (Mẹ của cô) _ Lôi Giang khẽ nói

- Mẹ con sao? _ Hứa Tịnh Khanh ngạc nhiên nhìn ông

- Đúng vậy _ Lôi Giang gật đầu

Chẳng những Hứa Tịnh Khanh chăm chú lắng nghe và ngay cả gia đình của anh và cả Hứa Tích cùng bà mẹ kế kia cũng lắng nghe Lôi Giang nói

Mẹ của cô - Lư Kỳ Ánh, là đại tiểu thư của Lư gia còn là thanh mai trúc mã kiêm vị hôn thê của Lôi Giang. Vì bà yêu Hứa Tích thật lòng nên đã hủy bỏ hôn ước với Lôi Giang mà bỏ nhà theo ông ta

Lúc đầu ông ta rất mực yêu chiều Lư Kỳ Ánh, nhưng sau khi ông ta gặp được Lục Lộ Lộ và một buổi tiệc của Lư Gia thì tất cả tình cảm đó, ông ta đã thay đổi. Tất cả tình cảm ông giành cho Lư Kỳ Ánh đều bị Lục Lộ Lộ cướp mất

Sau một năm bên nhau thì Lư Kỳ Ánh hạ sinh Hứa Tịnh Khanh, tuy Hứa Tích là cha ruột của cô nhưng ông lại chưa từng bế cô, chưa từng đưa cô đi học, chưa từng mua đồ mới, chưa từng đi chơi, hay đơn giản nhất đó là Hứa Tích chưa bao giờ nhìn cô lâu quá 2s.

Tất cả tình yêu thương vốn dĩ là của Hứa Tịnh Khanh đều giành chọn cho Hứa Mỹ Tiên đứa em gái cùng cha khác mẹ của cô. Tất cả yêu thương, danh vị, tiền bạc hay đơn giản nhất đó chính là vị trí thiên kim của Hứa gia đều giành cho Hứa Mỹ Tiên

Nếu nói Hứa Tịnh Khanh không ganh tị thì là nói dối. Nhưng có lẽ cô đã quen rồi

Lư Kỳ Ánh nhìn đứa con gái bà hết mực yêu thương lại bị chính cha ruột ghẻ lạnh như vậy trong lòng bà rất đau, một đêm khi Hứa Tịnh Khanh tròn 15 tuổi. Đêm đó trời rất lạnh, trời mưa rất lớn. Ông ta và Lục Lộ Lộ cùng Hứa Mỹ Tiên đã đến New York du lịch, trong căn biệt thự to lớn của Hứa Gia chỉ còn hình ảnh hai mẹ con cô đơn côi ngời ăn sinh nhật

Vừa kết thúc bữa tiệc sinh nhật tròn 15 tuổi của cô cũng chính là lúc Hứa Tịnh Khanh cô khóc nhiều nhất. Người duy nhất yêu thương cô, người duy nhất bên cô, người duy nhất quan tâm cô...đã rời bỏ cô mãi mãi, mẹ cô đã buông xuôi. Hứa Tịnh Khanh bất lực ôm lấy thân thể đang lạnh dần của mẹ mình mà khóc đến thê lương

Vài ngày sau, gia đình ông ta đã đi du lịch về, nghe tin Lư Kỳ Ánh qua đời thì hai mẹ con bà ta cực kì vui vẻ. Còn Hứa Tích tuy có hơi hối hận nhưng cũng chỉ là nhất thời. Cô hận, cô hận chính cha ruột của mình, cô hận bà ta đã làm cho gia đình cho tan nát, cô hận đứa em gái cùng cha khác mẹ chiếm lấy tất cả của cô, cô hận Hứa Gia, cô hận chính bản thân mình. Cô sẽ báo thù, cô sẽ lớn lên và báo thù gia đình họ

Những ý nghĩ mà một cô bé 15 không nên có thì bấy giờ đã hình thành trong kí ức của cô. Người mẹ đáng kính đã cố gắng gượng mình trong trời đông giá rét chỉ để cho cô một sinh nhật hoàn chỉnh

Đến khi cô gặp được Phó Phạm Duy, cô cứ nghĩ anh và cô sẽ về nên một bức tranh gia đình hạnh phúc. Nhưng không, lại một lần nữa Hứa Mỹ Tiên cướp lấy cái cô hy vọng hạnh phúc đó. Hứa Mỹ Tiên lại một lần nữa đánh tan cái hy vọng nhỏ nhoi ấy của cô. Cô mệt rồi, tất cả của cô đều bị cô ta cướp lấy. Cô hi sinh như vậy vẫn chưa đủ sao? Hay vẫn muốn lấy mạng của cô thì mới đủ đây? Cô phải làm sao? Buông tay hay tiếp tục?

Mọi người hỏi cô rằng. Tại sao lại hiến tim cho chính tình địch của mình? Hứa Tịnh Khanh cô rất muốn cô ta chết nhưng... Bấy giờ người anh yêu là cô ta, người anh quan tâm là cô ta, người anh đau lòng là cô ta. Hứa Tịnh Khanh cô chưa bao giờ nhận được ngay cả sự thương hại từ anh. Cô chán nản, cô mệt mỏi, có thể cô sẽ phải thất hứa với mẹ. Cô yêu anh, rất nhiều, cô đau cũng rất nhiều. Cô hiến tim vì không muốn anh đau khổ. Nhưng không, cô đã sai.... Cô sai trầm trọng.... Đã như thế thì cô hiến tim có phải đã uống phỉ? Không trái tim đó không bao giờ là uống phỉ. Hứa Tịnh Khanh cô nhất định lấy lại được.... Trái tim đó!

- -----///-----

Cho ta ý kiến a ~~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Sau khi Hứa Tịnh Khanh nghe toàn bộ sự việc mà Lôi Giang kể lại, nước mắt của cô tự giác rơi, những giọt lệ của cô như viên pha lê trắng, nhưng mà những giọt lệ đó giống như những con dao đang đâm thẳng vào tim anh

Phó Phạm Duy khẽ ôm cô vào lòng, bàn tay to lớn của anh có chút run vuốt ve mái tóc dài của cô.

- Khanh Khanh, đừng khóc _ Phó Phạm Duy dịu dàng nói

Hình ảnh Hứa Tịnh Khanh đang nức nở trong lòng người đàn ông khác khiến Lôi Dương tức đến đỏ mặt, Hứa Mỹ Tiên thì ghen ghét ra mặt luôn rồi.

- Vậy còn sau đó? _ Phó Phi Phạm (Cha của anh) lên tiếng

- Sau khi Tịnh Khanh trao tìm cho Hứa Mỹ Tiên thì con bé sang Mỹ. Tôi tình cờ gặp con bé khi con bé đang bắt tỉnh trên đường. Khuôn mặt của Khanh Khanh giống y hệt Kỳ Ánh, tôi cứ ngỡ là Kỳ Ánh, nhưng không.... Tôi biết, cho dù Kỳ Ánh có chết cũng không bao giờ đặt chân về nước Mỹ. Kỳ Ánh sợ, sợ cha mẹ của cô ấy, sợ dòng tộc của Lưu gia, cô ấy sợ.... Sợ gặp lại tôi! _ Lôi Giang cười nhạt

- Hahah.... Nghiệt duyên. Hừ! Cha à! Biết đâu được. Hứa Tịnh Khanh kia là con gái của bà ta với ông ta thì sao? _ Câu nói của Hứa Mỹ Tiên đang ám chỉ đến mẹ của cô và Lôi Giang

- Hứa Mỹ Tiên. Ai cho phép cô sỉ nhục mẹ tôi? _ Hứa Tịnh Khanh liếc nhìn cô ta, giọng nói cũng lạnh đi vài phần

- Hừ! Tôi chỉ nói lên suy nghĩ của mình thôi _ Hứa Mỹ Tiên hất mặt vênh vao

Chát

Tiếng da chạm da vang lên thật sự khiến mọi người ngạc nhiên, mọi ánh mắt đều dồn về phía Hứa Mỹ Tiên, cô ta đã bị đánh là do Hứa Tịnh Khanh? Không phải, cô không tốn thời gian đánh thứ bần thiêu như cô ta. Là do Phó Phạm Duy đánh? Cũng không đúng, anh chẳng thêm động vào cô ta, chạm vào cô ta như vừa chạm vào thứ đồ bẩn vậy, không đáng, không đáng. Là Lục Lộ Lộ? Cái này là quá sai, bà ta cùng Hứa Mỹ Tiên như vậy làm sao nỡ lòng nào đánh cô ta chứ. Là Lôi Giang hay Lôi Dương? Cũng không đúng, hai cha con nhà này chẳng hề đá động gì đến cô ta. Là Phó Phi Phạm, Huỳnh Ngọc Dung hay là Phó Ny Túc? Chắc chắn không. Vậy.... Đó chính là Hứa Tích

Ồ! Ngạc nhiên nhì? Thường ngày ông ta thương Hứa Mỹ Tiên như vàng bạc châu báu, vậy mà bây giờ lại nỡ lòng nào lại ra tay đánh cô ta chứ? Vì mẹ cô sao?

Nực cười, thực sự rất nực cười. Mười năm về trước, tại sao ông ta không ra tay đánh cô ta và trở về với mẹ cô? Nếu như vậy có lẽ mẹ cô đã không chết quá sớm rồi. Cô từ nhỏ đã không có tình thương của cha, mà lúc bấy giờ lại mất đi tình thương của mẹ. Còn ai bất hạnh hơn cô?

Hứa Tịnh Khanh khinh bỉ nhìn ông ta. Hứa Tích đem lấy làm hổ thẹn. Ông ta đã sai lầm một lần và đã làm đau lòng một người phụ nữ hết mực yêu ông, nhưng bây giờ có lẽ đã quá muộn

- Mỹ Tiên, dù sao đi nữa. Kỳ Ánh cũng là mẹ lớn của con. Sao con lại nói bà ấy như vậy? _ Hứa Tích quát lớn

- Nè. Hứa Tích, con gái tôi chưa bao giờ ra tay đánh tại sao ông dám? Hừm. Con đàn bà đề tiện kia không xứng làm mẹ lớn của con gái cưng của Lục Lộ Lộ này. Lưu gia thì sao? Có lớn hơn Lục gia của tôi không? Lôi gia thì sao? Có lớn hơn Hứa gia hay không? Ông đừng vì đứa con hoang này mà đánh con tôi. Hừ! _ Lục Lộ Lộ ôm lấy Hứa Mỹ Tiên mà trừng mắt với ông ta

Đúng, Hứa gia không hơn Lục gia. Nhưng Lưu gia và Lôi gia thì có thể, Lưu gia là một gia đình theo dòng dõi quý tộc Mỹ. Còn Lôi gia có nhiều đời làm Bá Tước của Hoàng Gia, tính ra thì Hứa Tịnh Khanh cô cũng là dòng dõi quý tộc. Không thua kém Lục gia mà nhiều khi còn hơn cả Phó gia nữa là

- Lục Lộ Lộ, hình như bà chưa biết nhì? Lưu gia thuộc dòng dõi quý tộc Mỹ. Đại tiểu thư của Lưu gia - Lưu Kỳ Ánh sẽ là người thừa kế duy nhất của Lưu gia, nhưng bây giờ bà ấy đã mất nên bây giờ Khanh Khanh sẽ là người thừa kế hợp pháp! _ Lôi Dương nhếch mép khinh bỉ

- Lôi Dương, Khanh Khanh lớn hơn cậu, nên gọi là CHỊ! _ Phó Phạm Duy ghét ai gọi cô bằng cái tên thân mật như vậy

- Anh... _ Lôi Dương trừng mắt nhìn anh

- Đủ rồi, Tiểu Dương con đừng suốt ngày Khanh Khanh nữa. Bây giờ Khanh Khanh là chị của con, là con nuôi của Lôi Giang ta. Con phải gọi Khanh Khanh một tiếng CHỊ! _ Lôi Giang gầm lên

- Cha.... Tại sao chứ? Cha cũng biết con yêu Khanh Khanh mà? Tại sao lại như vậy? Cha! Con yêu Khanh Khanh không thua kém Phó Phạm Duy. Con yêu cô ấy tuy chỉ mới là 3 năm nhưng con biết, trái tim của con đã giành chọn cho cô ấy. Cô ấy đau, con đau gấp bội. Nhìn cô ấy khóc, con cũng rất đau lòng. Nhìn cô ấy hạnh phúc.... Con cũng hạnh phúc. Nhưng cha! Phó Phạm Duy không xứng được bên cạnh Khanh Khanh! Anh ta không xứng! _ Lôi Dương bùng nổ bất mãn

Lôi Giang không để ý đến lời cậu nói chỉ nhàn nhạt phun ra 3 từ "Không Được Cãi!" sau đó liền đứng phắt dậy bỏ về phòng

- Hứa Tích! Hứa Tịnh Khanh tôi cảm ơn ông đã cho tôi ăn, cho tôi mặc, cho tôi ở nhờ trong suốt 20 năm kia. Và bắt đầu từ bây giờ, Hứa Tịnh Khanh tôi sẽ không còn bất cứ liên quan gì với Hứa gia nữa. Còn cái họ "Hứa" này thì ông cho tôi xin "mượn" vì cái tên "Hứa Tịnh Khanh" là do mẹ tôi đặt nên tôi không muốn đổi! Chào ông _ Hứa Tịnh Khanh nói xong liền kéo tay anh rồi khỏi Lôi Gia

Lôi Dương nhìn theo bóng dáng của cô và Phó Phạm Duy đã và đang xa dần mà ánh mắt cậu bỗng đờm buồn. Phó Ny Túc nhìn ra được tâm lòng của cậu với cô, nhưng mà Phó Ny Túc đã chắm Hứa Tịnh Khanh làm chị dâu vì vậy cô nằng không thể giúp đỡ cậu được

- Lôi Dương, tôi xin lỗi. Tôi không giúp được rồi. Chị Tịnh Khanh, tôi đã chắm làm chị dâu rồi _ Phó Ny Túc vỗ vai cậu

- Ny Túc. Giúp tôi, chăm sóc Khanh Khanh thật tốt. Đừng để cô ấy bị uất ức, đừng để cô ấy tổn thương, đừng để cô ấy rơi lệ, đừng để cô ấy buồn, đừng để cô ấy một mình.... Cậu hứa với tôi. Được chứ? _ Lôi Dương nhẹ giọng, ánh mắt buồn rười rượi

- Được, tôi hứa với cậu. Lôi Dương, cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, cũng đừng buồn nữa. Cười lên đi, sẽ có người yêu cậu giống như cậu đã yêu Chị Tịnh Khanh _ Phó Ny Túc nở một nụ cười ấm áp

- Ừm _ Lôi Dương gật đầu rồi xoay người vào nhà

Cả nhà Hứa Tích cũng quay về Hứa gia. Hai mẹ con Lục Lộ Lộ và Hứa Mỹ Tiên lại bày mưu gì đó trong rất nham hiểm. Còn Phó Phi Phàm và Huỳnh Ngọc Dung cũng trở về Phó gia chuẩn bị hôn sự cho cô và anh. Riêng Phó Ny Túc... Là bạn tốt của Lôi Dương vì vậy cô nàng sẵn sàng giúp Lôi Dương xả stress.

Hứa Tịnh Khanh cùng Phó Phàm Duy đang ngồi cùng nhau trên một chiếc xé hộp của anh thì...

- -----///-----

Thì đoán xem sẽ như thế nào?>

Cho ta ý kiến ~

- -----///-----

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Phó Phàm Duy cùng Hứa Tịnh Khanh ngồi trên xé hộp của anh thì bỗng nhiên Phó Phàm Duy nắm lấy tay cô khiến Hứa Tịnh Khanh giật bắn mình

- Em làm gì mà giật mình vậy? Suy nghĩ gì mà nhập tâm thế? _ Phó Phàm Duy bật cười

- Duy.... Em... Em.. Nghĩ là.... Chúng ta.... Chúng ta... _ Hứa Tịnh Khanh ấp úng

- Khanh Khanh. Em có gì muốn nói sao? _ Phó Phàm Duy nhướn mày lại

- Duy... Hay là chúng ta.... Dừng lại đi! _ Hứa Tịnh Khanh nhẹ giọng

- Em nói gì vậy Khanh Khanh? Dừng lại là dừng thế nào? _ Phó Phàm Duy phanh gấp

- Ý em là... Chúng ta chia tay đi! _ Hứa Tịnh Khanh hơi to giọng hơn

- Khanh Khanh, em làm sao vậy? Tại sao lại chia tay? Anh sai ở đâu thì em nói đi đừng chia tay có được không? Khanh Khanh! _ Phó Phàm Duy nắm lấy tay cô

- Duy.... Em.. Em xin lỗi. Chúng ta chia tay đi. Em mệt rồi, đưa em về _ Hứa Tịnh Khanh đau lòng nói

- Được rồi Khanh Khanh, hôm nay em mệt rồi. Anh đưa em về, ngày mai anh sẽ nói chuyện với em sau _ Phó Phàm Duy hôn nhẹ lên tóc cô

Chiếc xe của anh lao nhanh trên đường phố tấp nập. Nhưng không khí trong xe cực kì khó chịu, nó im một cách kì lạ, kì lạ đến mức đau lòng.

Hứa Tịnh Khanh cô đau lòng khi phải nói ra hai từ "chia tay" trong khi cả hai người chỉ mới hòa hợp chưa bao lâu. Cô đau lòng khi khiến cùng một lúc cả hai người đàn ông đau khổ

Có lẽ cô quá ích kỉ, cô quá xấu xa rồi. Nhưng thật sự hiện tại bây giờ cô chẳng thể nào làm khác được

Ánh mắt đau thương của cô khẽ nhìn sang anh với dòng suy nghĩ lóe lên

" Duy, đời này em nợ anh một tình yêu. Kiếp sau nếu anh không chê em sẽ yêu anh nhiều hơn như vậy"

Chiếc xe của anh dừng lại ngay đại sảnh của tòa chung cư. Hứa Tịnh Khanh nhanh chóng bước ra khỏi xe của anh, nhanh chân đi lên phòng của mình. Phó Phàm Duy chưa kịp nói gì thì bóng dáng cô đã biến mất, cũng đành thở dài đi về

Hứa Tịnh Khanh mở cửa bước vào phòng của mình, giọt lệ nóng hổi của cô lặng lẽ rơi. Bỗng nhiên điện thoại của cô vang lên

- Cha nuôi _ Hứa Tịnh Khanh kìm nén đau thương trong lòng mà khẽ nói

- "Khanh Khanh, ta đã giải quyết xong Lục Lộ Lộ và Hứa Mỹ Tiên. Bây giờ con muốn họ như thế nào?" _ Lôi Giang nhẹ giọng nói

- Cho hai mẹ con bà ta.... Sống không bằng chết! _ Hứa Tịnh Khanh gồng từng chữ

- "Theo ý con!" _ Lôi Giang cười nhẹ rồi ngắt máy

Hứa Tịnh Khanh lau đi những giọt nước mắt yếu đuối của bản thân đi. Cô bước vào phòng làm việc từ từ viết cái gì đó... Có vẻ là thư.....

[.....]

Sáng hôm sau, khu chung cư của cô bỗng nhiên nhộn nhịp hẳn lên, kẻ ra ra người vào vào phòng cô. Vì sao ư?

Đơn giản thôi... Cô mất rồi!

Cô đã đi theo người mẹ quá cố của mình. Một thiên thần đã biến mất khỏi thế gian này

Phó Phạm Duy và Lôi Dương khi nghe được tin cô qua đời, tinh thần liền suy sụp hoàn toàn, đầu óc như điên loạn. Phó Phạm Duy như không tin vào tai mình, anh điên cuồng lay người cô

- Khanh Khanh, em mở mắt ra nhìn anh đi Khanh Khanh. Em đừng ngủ nữa, Khanh Khanh anh không thể thiếu em được. Khanh Khanh! _ Phó Phạm Duy điên cuồng hét lớn

Mọi người xung quanh đều có thể hiểu được, cảm giác mất đi người mình yêu là như thế nào. Dù là đàn ông hay phụ nữ chỉ chẳng nữa thì cũng không thể kìm nén được cảm xúc của mình. Và đúng như vậy, anh đã khóc. Giọt lệ của anh đã rơi, anh sợ cảm giác này. Anh sợ mất cô... Nhưng... Cô ác lắm, cô cho anh hi vọng, cô cho anh ấm áp, cô cho anh niềm tin rồi lại lặng lẽ mang nó đi mất. Cô ác lắm...

- Khanh Khanh, em ác lắm. Em lấy mắt tìm anh rồi bây giờ em bỏ đi. Anh phải làm sao đây? Hứa Tịnh Khanh... Em mau dậy, đừng ngủ nữa. Em mắng anh cũng được, em hận anh cũng được, đừng ngủ.... Khanh Khanh... Đừng ngủ nữa _ Phó Phạm Duy vẫn dụi dãi như vậy. Nước mắt của anh cũng đã ướt đầm đôi tay lạnh giá của cô

Một viên cảnh sát đến bên anh. Khẽ vỗ vai anh

- Xin anh đừng đau lòng. Đây là bức thư mà trước khi mất thì cô ấy đã để lại! _ Viên cảnh sát đó đưa bức thư cho anh

Phó Phạm Duy vẫn ôm thi thể đã lạnh dần của cô mà đọc những dòng thư của cô

" Duy, nếu anh đọc được bức thư này của em thì chắc hẳn em đã đi rồi, em đã đi rất xa rồi nhỉ? Duy em ích kỉ lắm đúng không? Em đi mà không báo anh một tiếng, anh hận em lắm nhỉ? Anh ghét em lắm nhỉ? Duy.... Em biết anh sẽ hận em, anh sẽ ghét, em nhưng thực sự em không còn sự lựa chọn khác. Anh biết không, em từ nhỏ đã bị mắc một loại bệnh mà chưa ai thoát được cái chết. Bác sĩ bảo em sống được đến bây giờ là một kì tích rồi. Từ khi em biết thì em cũng chẳng còn thiết để sống, đến khi em gặp được anh. Phó Phạm Duy, em yêu anh từ năm 20 tuổi. Đến năm 25 tuổi em vẫn yêu anh. Em yêu anh điên cuồng bao nhiêu thì em đau lòng bấy nhiêu, em yêu anh mãnh liệt nhiều thế nào thì em càng không nỡ rời bỏ anh. Duy, em ích kỉ, em xấu xa lắm anh nhỉ? Em đã cho anh niềm tin rồi dập tắt nó. Em cho anh hạnh phúc rồi đập đổ nó. Em cho anh tình yêu rồi cũng chính em lấy nó đi. Duy... Anh cứ hận em, anh hận em thì em mới có thể yên nghỉ thanh thản được. Duy, anh đừng buồn có được không? Anh đừng đau khổ có được không? Duy... Xin anh hãy sống hết phần đời còn lại cho cả em nữa. Em yêu anh Phó Phạm Duy. Tình yêu đầu đời của em và cũng là tình yêu cuối cùng.... Phó Phạm Duy, đời này Hứa Tịnh Khanh em nợ anh một cuộc tình, nếu kiếp sau, anh không chê bai em thì em xin kiếp sau sẽ tiếp tục yêu anh nhiều hơn bây giờ!"

Phó Phạm Duy đọc xong bức thư, nước mắt của anh càng rơi nhiều hơn. Nữ nhân này lại tham lam như vậy, lại không cho anh yên ổn lại muốn anh sống hết cuộc đời cho cô lại muốn anh quên cô? Nhưng xin lỗi. Phó Phạm Duy anh không làm được

- Khanh Khanh, đợi anh. Có được không? _ Phó Phạm Duy khẽ hôn lên mi tâm của cô

[.....]

Nhiều năm sau đó, tại một cánh đồng đầy hoa Kiều Mạch loài hoa mà khi còn sống Hứa Tịnh Khanh yêu thích nhất

Tại một ngôi mộ được xây dựng rất đẹp. Trên đó còn có hình của một cô gái với nụ cười tươi tắn đầy hạnh phúc. Đó là cô - Hứa Tịnh Khanh

- Khanh Khanh, em ác lắm. Em mang con tìm anh đi, rồi lại rời bỏ anh. Khanh Khanh em rất hư! _ Người đàn ông đó chính là Phó Phạm Duy

Anh khẽ nằm cạnh ngôi mộ một mình độc thoại. Đến cuối đời anh vẫn chỉ có một câu

- Khanh Khanh, đợi anh. Anh yêu em! Hứa...Tịnh...Khanh!

Sau khi qua đời, phần mộ của Phó Phạm Duy cũng được đặt cạnh phần mộ của anh

Họ cầu chúc dưới suối vàng, hai người họ có thể một lần nữa được bên nhau

Sống không được bên nhau trọn vẹn

Thì nguyện chết được cùng nhau đi qua cầu Nại Hà

Cùng nhau chuyển thế luân hồi

Cùng nhau đầu thai chuyển kiếp

Cùng nhau sinh tử bất rời!

- -----End-----

Ta kết thúc câu chuyện của Hứa Tịnh Khanh và Phó Phạm Duy ở đây nha mọi người

Theo ta thì đây là cái kết có hậu rồi a ~~

Cho ta ý kiến?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.